

אלגיות רומיות
באת י. ו. ג. כ. ד.

1

וְדָרֹגָא, אֲבִי-הַקִּיר, וְעָנִי לִי, אֲרָמְנוֹת-רָמִים!
 רְחוּבוֹת, רַק הִנֵּה הִגִּי! גִּיּוּס, אֵינְךָ עוֹד נֶעַז
 אֲכֵן יֵשׁ נֶפֶשׁ תַּפְעָם אֶת חוֹמוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת,
 רוֹמָא הַנִּצְחִית; אֵךְ לִי יָדוּם עוֹד תִּרְשׁ הַכֹּל.
 הוּי, מִיָּנָה יִלְאַט לִי אֵי הַחֲלוֹן הַהוּא, בּוֹ אֲבִיטָח
 יוֹם אֶחָד יִקְרַת-הַדְּמוּת, בְּלִהְבָּה אֶעֱלֶה בְּגִיל?
 הַעוֹד לֹא אֲחוּשׁ הַשְּׂבִילִים, יוֹם-יוֹם עַל-סְנִיָּהֶם אֶתְהַלֵּךְ
 הַלּוֹךְ אֲלֵיָהּ וְשׁוֹב, בְּאֲבוֹד לִי תִמְדַּת הַזְּמָן?
 עוֹד בְּהִיכָלוֹת וְחֲרָבוֹת וְעַמּוּדֵי-הַשֵּׁשׁ אֶתְבּוֹנֵן,
 כְּאֲשֶׁר יִתְבּוֹנֵן הַפִּיר, הַשׁוֹאֵף לְדַעַת הַכֹּל;
 אֵילָם חֵישׁ קִץ לְכַלְנוֹה, וְהִנֵּה לִי הֵיכֵל רַק אֶחָד,
 הֵיכֵל הָאֶהְבָּה לְאִמּוֹר, בְּחִירָיו יָבֵאוּ רַק בּוֹ.
 אֲכֵן אֶת עוֹלָם קְלָא, רוֹמָא, אֵךְ בְּאֵין אֶהְבָּה
 עוֹלָם לֹא-עוֹלָם יְהִי, וְהִתְהַה גַּם רוּם אֵן לֹא-רוּם.

11

בקדו אשר חכבדו אנכי—קצאתי לי מסתור
 ושי-החן ואתם שועים ידועים לשם,
 שאלו לשלום קל-דוד ועל-קל-דודה מלים הכבירו,
 ולחץ השיקה כיתם ותחל המשחק בלי-גיל.
 שלום אמר לכל, למקטונכם ועד גדולכם,
 אשר הבאתם יום-יום לקבי עד יארש במקט.
 חורו לכם, בכנה ולתמכם, על-קל-דעה שגורה,
 זו את הנודד רוקפת על-פני אירסה באף.
 מה גם הפומון מ' ברו רוף קל בריטי בוסע
 קמן פריז ועד ליבורנה ומליבורנה ועד רום,
 והלואה עד עיר גיאפלי, ולו סתרה עד סמירנא סמינתו—
 מ' ברו מצאנו גם שםו בצאנו הפומון בחורו
 כה עם קל-מדורף בך-רגלי ג'אקה אנוי משמש
 תלונות קמון ועם, תלונות על יועץ ושר.
 עתה יבצר מקם לנלות את סתר-מקלטי,
 זה לי בתסד-מלכים חנגי קנגי אמור.
 פה באברחו עלי יסוכו; לב האהובה,
 פ'רם גאמנה, מקרון הנו'ים) לא תדע חקתו,
 אין לה ולמקרי העת-קבה לבחירה רק דאג.
 לעשות את טפץ האיש, קל אהבתה רק 15.

(1) רמו לריבולוציה הצרפתית.

ראש-שמשוועין הקר, בן-חורין ואמין-ללב, זה
שיחו על שלג ובסוד וקרים וכמי-העין;
הם לך מלגבות האש, אשר בן-מו הזייתה,
קשים כי לא יאקיר וזה כיסו כהאקיר בן-רום.
ק"א נשן שלטנה ומיטב השקלות לבושה
ודב לא חסר, אשר יובילה אל בתי-השיר;
בגיל האם והבת על האורח במסון,
לשעבר לבן-בן הקר חיקה הסם של בת-רום.

III

אל-נא בך אותך לְקַבֵּד, רַעְיָה, כִּי חִישׁ לִי נִשְׁמַעְתָּ
 בְּעִינֵי הַן לֹא גִלְתָּ וְלֹא אָחֻשׁ בְּלִיבְךָ כְּלָרַע:
 שׁוֹנִים הֵם חַיֵּי אַמּוֹר: אֵלֶּה כִּסּוּ שְׁרִיפָה
 וְכַעֲלָם יִשְׁפָּע וְיִחַלֵּא יָמִים צִלְיָמִים הַלֵּב;
 אֵלֶם אֲדִיבִי-קַעֲוֵף וְלִטְשֵׁי-שֵׁן יִחַדְדוּ אֵלֶּה
 אֵל לֵב הַשָּׁנִי בְּעוֹ וְהַבְּעִירוּ בְּנֶגַע הַדָּם.
 בְּתוֹר הַגְּבוּרִים, בְּהַזְעֵלֶס אֵלִים וְאֵלוֹת בְּאֵהָבִים,
 בְּאֵהָה צִוּ וְתִחַשֵׁק, חִשְׁקָה-וְתִפְרִץ כֶּל-גְּבוּל.
 תֹּאמְרֵי, כִּי נִמְלָקָה הַרְבֵּה בְּדַעְתָּה אֵלֶת-הַאֲהָבָה,
 צִינָה כִּי נִשְׁאָה לְאַנְחִיקֶס בְּחֹרֶשׁ-אִידָאָה הַעֲבֹז
 לֹו חֲבָתָה לִוְנָה צַד-בוֹשׁ וְלֹא נִשְׁקָה אֵת דוֹדָה הַגְּרָדָם,
 וְקִנְיָה אֲבָרוֹרָה בָּהּ חִישׁ וְשׁוֹרְרָה אוֹתוֹ מִשְׁנָתָה.
 פִּירוֹ כִּי נִחְנָה אֵת צִינָה בְּלִי-אֲנָדְרוֹס בְּמִשְׁתַּת, וְיִקַּל
 בְּחֹם אֲהָבָתוֹ אֵת-עַצְמוֹ בְּמִצְלוֹת גְּלִי-הַלֵּיל.
 כִּיָּה סִלְבִּיָּה, מִבְּנוֹת הַנְּשִׂאִים, אֵל שְׁמַת הַשָּׁבֵר
 יִרְדֶּה מִיָּם לְשֹׁאֵב, וְיֵאֱסֹז בְּנִשְׁקוֹ בָּהּ אֵל.
 כֹּה הוֹלִיד בְּנִיו מְרָסוֹ וְאֵת-הַתְּאֹמִים הַיְנִיקָה
 וְאָבָה מִיֶּצֵר, וְרוֹם גְּקִרְאָה גְּבַרְת-כֶּל-עָם.

IV

קראי-שמים המאנקים - קל-הדימונים דם בערין,
 נכסר בני קל-אל וקסד קל-אלה נטר.
 זקכה נשנה לכם מנאזים רוקאים, גבגותכם
 לאלי קל-לשון נשם גתוקכם טיקל חבול-
 אם בני חטר בגלת, שחורים וקודרים, המצרי,
 או אם יוני משש לכן דון אותם צר.
 אכן לא ירע לרב גגיהגזח עלינו, אם מיטב
 סמי הלבונה והמודר לאסת סאנקלם נקקיר.
 כן, אנו מודים לפני האלים: בארשת שסתינו
 בקר וקרוב יום-יום לאסת נבון הלב.
 פעם בפעם לכבוד הגערצה טגייסקתורין
 נצרך גהוללות-גיל וקדמסת-קנש נסוד.
 דאם גם נדענו, כי חסא זה ושון שלילי, ועוררנו
 חמת האריניות, נשי-הנללות, עלינו, ואם
 גיאוס באפו געד סעשינו גנר-דינו האים
 יוציא, ורמקנו אל-כף - לבנו לאלת-סטן.
 בת-הפיקנה זה שקמה טגירו אותה לדעת:
 פעם בפעם גדמות אסרת לעינינו תגול.
 בת קרטיאוס, אקשור, הגן ואמה היא חסיס,
 דערמסת-לרבכם המון גבורים לכדו בפת.
 זקה גם תוליד הפת שולף קל כושל נסתני

לצון לה תחמו בנם ותחליף על-פני הער;
 לבה לנקר ער-לב ולרב-פעלים משוקתה,
 אליו תבנע ולו תאיר פניו בגיל.
 פעם הוסיפה גם לי, בערה שזושת-הפנים,
 שצר-ראשה שחור משחור בשטע על סבחה לה כד.
 מקלעות תלם-לי-ההוד עשרו את תלקת צנארה,
 קלסלו קרועות דסן וצגו את תמידת-קראש.
 נאני חיש הפתייה, נאחמש את הנתחמקת,
 סטר תבקה גם-חיא תאשק בצגנות-חן לי.
 הוי, קה-אשרמי! אף הם, צברו תמיים תזם לי,
 ובקנאות בת-דום אסור צנכי כיום.

V

נחה קרויט צלי בארץ-השיר העתיקה,
 חן עולם-קדם וחדר ימינו רק פה לי יתגל.
 פה אקשיקה עצת נבונים ובשירת קדמונים
 אהגה בחשק יום-יום, אטעם את טעמם לא קב
 אכן הלילות לאמור מקדשים והוא יעסיקני,
 ואם גם לקויה תורתני, אשרי שופע נרב.
 וכי לא אשכילה, בחיק האהובה כי-תתור כף-ידי
 וצנחה במורד ירכה תבנית וצורה ללמדו
 אז רק אבינה השיש: צורה לצורה אדמה,
 בצין משפשה אסתגל ובדד מסתכלת אמש.
 לבטול-תורה ביום אם יש תביאני רעיתי,
 עמה שלומים גליל ונכון בגדה הנמול.
 הן לא בגשיקות לבד גבלה, בתבונות נשים:
 תישן את-שנתה ואני אשעב ואעמיק חקר.
 יש גם בזרעות-החן במלאכת-השירה הנגיתי,
 ואת ההקסמטרים לאט ביד מנגנת צל-גב
 הנאקהב קסרתני. בשנתה חמדות נושמת
 והקל-פיה החם ילהט לבכי צד-תהום.
 אמור את להב הגר יצל וזכר העתים
 בקהנו ככה לטני הטרוימבירים שליו.

Triumviri amoris (1) – שלשת משוררי האהבה: קטיל, טבול, בראון.

vi

אֵיכָה תְדַאֵיב, הַאֲכֹר, בְּמַלְיִם כְּאַלֶּה אֶת-לְבִי
 הַיֵּשׁ כִּי בְּאַרְצֶךָ קָל הַמְּאֹהָבִים דְּרָכָם בְּכֶן?
 אֶפְשָׁא אֶת דְּבַת הָעָם, כִּי אֲמַנָּם לֹא חִפָּה מִפְּשַׁע
 קְלִיל אֲנֹכִי, אֵךְ חִטָּא לִי אֶחָד: הַאֲהֵבָה לָךְ.
 שְׁמִילֹת אֶלֶּה עֲלִי לְשִׁכְנֹתֵי הַמְּקַנְאָה הַעֲדִנָּה,
 כִּי הַאֲלֵמְנָה לֹא עוֹד תִּאֲבֹר לְבַעֲלָהּ הַמֵּת.
 בְּמָה מְעַמִּים לְאוֹר הַיָּרֵחַ הֵן סִרְתָּ אֵל מַעוֹנִי,
 אִפּוֹר, עוֹסָה מַעֲיִל-שְׁחוֹר, וּמַעְגָּל הַשְּׁעָר לְרֹאשׁ.
 אִם לֹא מְלִצוֹן אָמַר כְּהִנֵּים בְּעַצְמָךְ בְּחִרְתָּ?
 אוֹמְרִים: הַסֵּגֶן בָּא אֵלַי—וְאַתָּה הוּא אוֹתוֹ הַסֵּגֶן!
 עֲצִיר-הַכְּמָרִים כְּרוֹם, לֹא יִאֲמִין אִישׁ, בִּי יִסְפֹּר,
 אֵכֵן נִשְׁבַּעְתִּי: אֶךְ-אִישׁ חִקִּי לֹא חִבֵּק מִתָּם.
 בַּת-עֲנִיִּים הֵייתִי וּמִתְעִים הִרְיָחוּ אֶת-עֲצֻדִי:
 סִלְקוֹנְרִי בְּעִבְרֵי גִטָּן בִּי עֵינָיו מֵאָן,
 גַּם סָרְסוּרוֹ שֶׁל אֶלְבָּנִי עָקַף עֲלִי בְּסַתְקָאוֹת,
 לְאוֹסְטִיָּה, חִסֵּץ, אוֹ לְאַרְבַּע-הַבְּאֵרוֹת אוֹתִי לְמַשָּׁן.
 אֲנִלָּם לְשׂוֹא פֶרֶשׁ שֶׁח לְרִגְלֵי, מַעוֹדֵי תַעֲבֹתִי
 בְּכֶל-לְבִי סֻמְקֵי-סִגְל וְסוּמְקֵי-אֲדָם גַּם-הֵם.
 כִּי, סוּסְקָן, נְעוּרוֹת, לְנַפֵּל בְּרֶשֶׁת—כִּה אָבִי יְדַבֵּר,
 וְאִם אֲמַנָּם הֵייתָ הָאֵם שְׁחוֹת מְקַסִּידָה עַל-כֶּךָ.
 דְּהִנֵּה נְבוֹאֹת הָאֵב נְתַקִּיטָה: גַּם-אֲתָה כִּכ קִצְוִי

תקצוף פִּמְרָאָה אֶלַי, כִּי תֹאמַר לְעֹזֵב אוֹתִי קִבְרִי.
 לְדִלְדִלְיָו אֵין אַתֶּם רְאוּיִם לְנִשְׁיָם! נוֹשְׂאוֹת אֲנִינִי
 אֵת פְּרִי־הַדָּבָר וְכֵן נִשְׂאָה הַאֲמוֹן בְּלִבִּי.
 אֲלֵלֶם אַתֶּם, הַגְּבָרִים, עִם אוֹנְכֶם וְחֻשְׁקֶכֶם יחד
 אֵת אֲהַבְתְּכֶם תְּרִיפוּ בֵּין זְרַעוֹתֵינוּ גַם־חֵישׁוּ
 קִבְיָה דְבָרָה אֶלַי הַאֲהוּבָה וְתִשָּׁח עוֹלָלָהּ,
 אֲמַצָּה אוֹתוֹ לְלִבִּי, וּבְצִינָה הַדְּמָצָה תִּסְפֹּךְ.
 הוֹי, סַה־נְכַלְמָתִי אֲזִי, כִּי דַבַּת אֲנִשְׁ־תְּכַבֵּים
 פִּתְאֹפְלִי יִכְלֶה כְּמַעַס תְּמַת טַעֲזֵן הַזֹּאמָה
 עוֹמְקָה, קוֹרְנָה הַאֵשׁ וְעוֹסָה עֲגִיר־צִשׁוֹן,
 מִים כִּי יִתְכוּ אֶל תוֹךְ הַמְדוּרָה כְּנַע רַק קָלִי;
 אֲלֵלֶם תְּסַטֵּר חֵישׁ וְהַבְרִיטָה אֵת אֲדִי הַקְּדָרוֹת,
 יִשְׁבְּצָמִים בְּעֹז תִּפְרֹץ לְהַבְת־הַאֹרִי.

VII

חוי, קה-הצהיִלָּה ציר רום לִקְבִיּוּ כִי אֲזַכְּרָה עֲתִיד
 עַת עֲלֵי קִדְר הַיּוֹם בְּיַרְכְּתֵי זְמוֹן הַקֶּרֶךְ,
 שְׁתַּחֲוִים עֲגוּמִים עֲלֵי קִדְרֵי וְלִקְבֵי מִקְבִּידִים,
 עוֹלָם אֵין עֲבַע וְדַמְתָּ סְכִיב לְפֹשֶׁל אֵן נָח
 וְעֲלֵי גַמְשֵׁי וְעֲלֵי רוּחֵי הַשְּׂמֹמְקָה תְּמִיד
 חוֹתְרִים עֲשֵׁפִי בְּלֵאט, שְׁבִילִים אֲמֵלִים לְתוֹר.
 וְתוֹה הַאִיר לִי בְּרַק הָאֶתֶר הַבְּהִיר עַל רֵאשִׁי
 וְתִסְדַּר סְבוּס הָאֵל עֲבָעִים וְצוֹרוֹת לִי עָר.
 אֲצִיל הַכּוֹכְבִים תְּלִיל וּמוֹזוּ בְּגִינּוֹת עֲנֻגוֹת
 וְנִגְהַ תְּפַטֵּר לִי טוֹב מִשְׁקֶשׁ הַזְּמוֹן בְּיוֹם.
 אֲשֶׁר קִהֲרַב לְבָר־חֲלוּף! טַאִין זֶה חֲלוּמֵי הַבְּאֵתִי
 לְבֵיתְךָ, יִפְיטֵר הָאֵב, וְנִבְוִלְךָ יִגוֹנֵן עֲלֵי
 הוּי, מַה אֲשַׁמְשֵׁחַ וְאֲסַל קִידִים שְׁלֹחוֹת אֲלֵיךָ:
 אֲנָא, יִפְיטֵר קַסְנִיּוֹם, הַטָּה אֶת-אֲזַנְךָ לִי
 וְבָצְרָה סְמִנִי לְדַעַת, אִידָּ בְּאֵתִי אֵל טִיכֵל קִדְשֶׁךָ:
 אֲזַנְהָ טְבִי בְּנֵד וְתִבְיֹאֵהוּ לְאִילְמֵי-הַהוֹד.
 אֵין זֹאת כִּי הִרְם אֵל-עַל צִוְיָתְךָ אֲסַד הַגְּבוּרִים,
 וְקַעוֹת הִתְתָּה בִּידֵי הַנְּאֻהוּ כַּפֵּר-נָא אֵלַי
 קִכָּה נָם בְּתֶךָ מוֹרְטוֹנָה, הַטּוֹבוֹת שְׁבַמְתָּנוֹת הָאֵלִים
 תְּחוֹן, כְּנֻצְרָה אֵת אֲשֶׁר לָהּ יוֹכִים הַלֵּב.
 אִם אֵתָה אֵל אֹהֶב-גֵּרִי אֵל-נָא אֶת-אוֹרְתְךָ תוֹרִיד

מגי אליקמוס הקר שוב אָלי שקל-תהום
-שיקו, קָאן יפּאָף רוקה? תו, קלח-נא, קרומי
קטיטוליון הקר בנהר-אליקמוס הם קָר.
הן להסתופף לי סוה, ישימר, נהרמס קָר
אותי קָארקוס על-פני קקטיוס אחר-ינה יא

VIII

עת אף, אהובה, לי קחה, אשר לא נשאת בקלדוסט
לסגי רואיך חן, נתקו גם אנך קף און.
עד בי בשקר גדלת ומעלי פורסת - אאמינה:
נעם לי אוהף אשר קלד לא-מוכן ור.
סן ססו, חסר גם זיך-הנסן תאר וזבע.
בקשיל אגבו, - לכב אנשים ישמח נאל.

IX

באור-בזיר תאיר האש צל פירת-הבקר הענבה,
 רוצשה, חורקה בעז והוקה בורדי-העץ.
 ערב זה תביא גיל-משנה לי: סכס תאכל סחביקה
 והסבה גטלים עד-תם סתת האקר הנזק.
 קאה הוצרה סחביקה. אז יעלה לטט הנרדים
 תם פליקה ויהי גהדר לנו סג.
 לסחרת משכים סהירה וצזקה יצוע-האנקה,
 קשוב ועוררה חיש באקר את להבי טחם.
 כי שאר-סתת על-כל חנן אמור את-השובבה,
 קשוב וקטלהיב אש-גיל, זו שקעה באקר סמעט.

IX

אֶלְעִסְגָּר וַיִּזְיִיֹּס. קִיסָר וְהִיגְרִיף וּפְרִיזְרִיף הַגְּדוֹלִים
 עַד חֲצֵי תְהַלְתָּם לִי נָתַנּוּ בְחֶסֶךְ-לְקַב,
 לִו לִיָּהּ אָחָד לְאִישׁ וְאִישׁ תַּחַת יְצוּעֵי גְאוֹתַי.
 אֵךְ הַמְסַכְנִים! יַד אוֹרְקוֹס תְּכַבֵּד עֲלֵיהֶם בְּעוֹ.
 שְׂמַח אִפּוֹא קַל-עוֹרֶךְ חַי בְּמִשְׁכְּנוֹת-אַהֲבָה הַחַמִּים,
 בְּטַרְסֵם אֶת-בְּגָדֶיךָ הַמְהִירָה יִרְטִיב הַלְתֵּי הַקָּר.

תרגום יעקב פייכמן.

